

## КОНЦЕПЦІЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗІ ВИЩОЇ ОСВІТИ: СУЧАСНИЙ АСПЕКТ

Самофалов Д.В. E-mail: [f1darlamarks@gmail.com](mailto:f1darlamarks@gmail.com)

*Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного*

Переважний дискурс підкреслює, що вища освіта є першорядним гравцем в глобальній системі, яка все більше спирається на знання, інформацію та ідеї. Знання замінюють інші ресурси в якості основного двигуна економічного зростання, і оскільки нова економіка знань обов'язково є глобальною, охоплення також повне бути таким.

Різке скорочення державного фінансування вищої освіти в останні роки, призвели до збільшення плати за навчання та зростання заборгованості студентів, але воно також супроводжувалося переглядом ролі наших університетів. Це необхідне всім нам переосмислення.

Сучасний аспект реформи вищої освіти, яка була ухвалена ще в 2017 році [1], робить зміни в дерегуляції, відмінюючи ряд старих стилів державного регулювання. Для більшого розвитку автономії закладів вищої освіти та академічної свободи учасників освітнього процесу. Автономія закладу вищої освіти зумовлює необхідність таких самоорганізації та саморегулювання, які є відкритими до критики, служать громадському інтересові, встановленню істини стосовно викликів, що постають перед державою і суспільством, здійснюються прозоро та публічно.

Кабінет Міністрів України через систему органів виконавчої влади, забезпечує реалізацію державного регулювання політики у сфері вищої освіти, створює дієві механізми реалізації передбачених цим Законом прав закладів вищої освіти, наукових, науково-педагогічних і педагогічних працівників, забезпечує широку участь незалежних експертів і представників громадськості, роботодавців підготовці та прийнятті проектів, що стосуються регулювання взаємодії складових системи вищої освіти [2]. Також провадить аналітично-прогностичну діяльність у сфері вищої освіти, визначає тенденції її розвитку, вплив демографічної, етнічної, соціально-економічної ситуації, інфраструктури виробничої та невиробничої сфери, формує стратегічні напрями розвитку вищої освіти з урахуванням науково-технічного прогресу та інших факторів, узагальнює світовий і вітчизняний досвід розвитку вищої освіти [4].

Стратегія державного регулювання галузі вищої освіти, а саме — «стратегія саморегулювання», яка походить від англосаксонської системи вищої освіти, передбачає нагляд та контроль, який обмежується механізмами моніторингу, оподаткування та регулювання правами та підтвердженням академічного рівня відповідності. Ці механізми — це найважливіший інструмент в реформуванні освіти, для досягнення поставленої мети. Ці інструменти — можуть бути структуровані, як адміністративні, чи фінансово-економічні.

Але, головна складність, яка відчувається саме зараз, це реформування безпосередньо самих інструментів регулювання освіти водночас з реформуванням самої системи освіти. З технічної точки зору, це означало тільки полегшення змін. Але на практиці — це тільки пошук нових інструментів регулювання з боку держави.

Вищі навчальні заклади повинні бути більш сприйнятливими до суспільства, і їм потрібна прозорість, підзвітність і хороше управління державними коштами. Хороший ректор має багато спільного з хорошим політиком, і дійсно багато хто прийшов на свої університетські посади з успішною кар'єрою в якості державних службовців.

Держави, які в довгостроковій перспективі будуть краще конкурувати в економічній сфері, будуть тими, чиї державні університети не тільки добре фінансуються, а й виконують свою найважливішу державну місію.

### Список використаних джерел

1. Урядовий портал // [Електронний ресурс]. – режим доступу : <https://www.kmu.gov.ua/>
2. Застрожнікова І.В. Державне регулювання підготовки кадрів для об'єднаних територіальних громад вищими навчальними закладами України./ І.В. Застрожнікова // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2019. – Вип. 1 (55).
3. Застрожнікова І.В. Принципи децентралізації в управлінні освітою / Застрожнікова І.В.// Науковий вісник: Державне управління, № 2, 2019 – С. 59-65;
4. Про вищу освіту// [Електронний ресурс]. – режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>

**Науковий керівник: Застрожнікова І.В., к.н.д.у., доцент**

## МОРАЛЬ ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

*Саржан А.С., E-mail: [wks3@ukr.net](mailto:wks3@ukr.net), магістр, ТДАТУ ім. Дмитра Моторного*

Сучасний світ ставить перед людиною нові виклики для світоглядно-ціннісного формування його особистісної та соціальної сутності. Моральність сучасного підприємця є частиною загальнокультурного простору сучасного економічно-соціального розвитку будь-якого суспільства. У зв'язку з цим, досліджуючи світоглядно-ціннісні параметри підприємництва, необхідно звернутися до проблематики визначення економічності сучасної людини через категорію економічної культури. Економічна культура - це система економічних цінностей суспільства, в якій відображений нормативний канон «людини економічної», що визначає особливості економічної соціалізації.

На думку експертів, саме економічна людина сучасного типу має потенціал подолання такої амбівалентності на основі вибудовування нових взаємозв'язків між світоглядно-ціннісними значеннями чисто економічних категорій, понять, явищ і процесів і духовно-особистісними потребами, прагненнями і морально-вольовими поривами.

Зв'язок бізнесу і моралі досить міцний. Адже підприємництво, як і більшість інших видів суспільної діяльності, спочатку передбачає моральну основу і без неї неможливо. У той же час сучасне підприємництво відрізняється від подібної діяльності минулих століть саме тим, що прагне не вступати в протиріччя з загальноприйнятими морально-етичними установками, а навпаки, інноваційно їх використовувати або навіть визначати тенденції морального самовираження сучасної людини. У зв'язку з цим «економічна людина» сучасного типу виступає як феноменологічна цілісність економічно комерційних, бізнесово-підприємницьких цілей і мотивів і світоглядно-ціннісних, морально-етичних установок, принципів, ідеалів, особистісно-творчих енергетичних самовиявів.

Підприємці в будь-якому сучасному суспільстві утворюють один з найактивніших верств, що особливо підкреслює їх роль в поступовій еволюції суспільно-економічних, соціально-політичних, громадянських форм. Важливо і те, що сучасний підприємець є одним з найактивніших суб'єктів формування, становлення і захисту демократичних елементів громадянського світогляду.

Структуротворними компонентами громадянського світогляду підприємців можна визнати: самоцінність людського життя, суверенність особистості; екологічна свідомість, дотримання загальнолюдських моральних норм, прав і свобод; законослухняність; Самоосвіта в освітній діяльності, професійне самовдосконалення; життєвий оптимізм, потреба в благодійності. Так само, ключовими характеристиками підприємливості сучасного